Engin Erkiner: Yazı içerik olarak aykırı değil, ama ülkemiz solunun çok büyük bölümünde hakim olan tutuma aykırı bir yazı.

Hemen herkes İsrail'in vahşetini lanetliyor, Gazze'deki faciayı seyretmekle yetinen Arap ülkelerini kınıyor, İsrail'in en büyük destekçisinin ABD olduğunu bir kere daha vurguluyor. Ek olarak, Türkiye ile İsrail'in 1995 yılından beri yakın ittifak içinde oldukları, İsrail pilotlarının Konya ovasında eğitim yaptıkları da vurgulanıyor.

Bunların hepsi doğru. Ama doğru bu kadardan mı ibaret? Hamas ile ilgili kimse bir şey söylemiyor ve büyük yanlış da burada başlıyor.

Bu tutum, Marksizm ve sınıfsallık konusunda her yazısında ahkam kesen, ama somut durumda bunların hepsini unutan sosyalist hareket için büyük bir ayıptır.

İsrail, ABD'nin bölgedeki iki büyük müttefikinden –öteki Türkiye'dir- bir tanesidir. Ama bu ülkede sadece siyonistler ve öteki türden gericiler yaşamıyor. İsrail'in barış hareketi var, insan hakları örgütü var, İsrail Komünist Partisi var... Gücü ne kadar olursa olsun, İsrail'in içindeki ilerici ve demokratlarla birlikte mücadele etmek neden düşünülmüyor? Hamas'ın bu yönde çabası neden yoktur?

Yerleşim birimlerine rastgele roket atmak emperyalizme ve siyonizme karşı savaşmak mıdır? Hamas'ın ev yapımı roketleri somut bir hedefe yönelik olarak ateşlenemezler. Diyelim 20 kilometre ötede bir İsrail yerleşim birimi var. Oraya yönelik olarak atılır, artık kime isabet ederse... Hamas füzeleri bugüne kadar esas olarak sivilleri öldürdü. Hamas sadece İsrail devletini değil, İsrail'de

yaşayan bütün halkı; Arapları, ilericileri, kadınları, çocukları, herkesi düşman görüyor. Hedefsiz roket göndermenin başka bir açıklaması olamaz.

Bu, sosyalistlerin onaylayacağı bir tutum mudur?

Yirmi yıl kadar önce Filistin'de durum

başkaydı. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Filistin Komünist Partisi gibi örgütler, tutarsızlıkları da bulunmasına karşın, İsrail'deki ilerici güçlerle birlikte mücadele etmeye önem verirlerdi. İsrail

Komünist Partisi'nden milletvekillerinin Meclis'e Filistin bayrağı açarak girip iyi bir dayak yediklerini hala hatırlıyorum.

Sonraki yıllarda Filistin'de güçler dengesi değişti. Dinci örgütler egemen oldular ve İsrail'e karşı mücadele anlayışı da değişti. İsrail devletine karşı mücadelenin yerini,

orada oturan herkese karşı mücadele aldı. Ham as lideri marifet yapmışlar gibi yeniden canlı bomba eylemlerine başlanması çağrısı yapıyor. Geçmişte

bu canlı bombalarla büyük çoğunlukla siviller öldürüldü. Hedef İsrail ordusu değildi. Bu eylemlerle çok az asker öldü.

20 yıl önce İsrail'e hedef gözeterek saldırmanın yerini bir süredir hedefsiz eylemler aldı. O yıllarda İsrail, Filistin Kurtuluş Örgütü'ne karşı rakibi Hamas'ı

desteklerdi.
Hamas zayıf,
FKÖ güçlüydü.
Bir süredir tersi
söz konusudur.
Güç dengesi
değiştiğinde
bugünkü durum

yine değişebilir.

Ortadoğu böyledir. Kimin eli kimin cebinde, belli değildir. Bölge devletleri, özellikle İran, Suriye ve Lübnan,

Filistinlilerin mücadelesine sürekli karışırlar ve bu mücadeleyi denetimleri altında tutmaya çalışırlar. Böyle

bir ortamda açık politik bir çizgi, İsrail'deki ilerici-demokrat güçlerle işbirliği çizgisinden sapmamak önemlidir. Bölge

gerici devletlerinden hiç birisi böyle bir çizgiye sempatiyle yaklaşmayacaktır.

Filistin'in kurtuluşu da gerici Arap devletlerinde ya da İran yanlılığında değil, İsrail'deki

demokrat güçlerle işbirliğindedir.

20 yıl önce Kürtler, Türkiye demokrasi güçlerini önemsemezler di. Mücadele içinde

değiştiler. Bugün birlikte mücadele konusunda daha büyük çaba harcıyorlar bile

denilebilir.

Filistin’deki mücadelede ise, Hamas’ın güçlenmesiyle birlikte, eski çizgiden geriye

düşüldü.

Biz sosyalistlerin bu durumu açık olarak belirtmemiz son derece

önemli değil midir?